

et Tintamaresque-Teater. Til Indledning gjorde Hotellets Orkester Honnør med et fejende Musikstykke.

Torben havde ledsaget sine Damer hen til en af Sofaerne ved Væggen.

Mellem saa mange af den store Verdens Luksuskvinder tog den danske Ministerenke og hendes Datter sig beskedne ud. Men hvor de viste sig, vakte deres smukke Skikkelser dog altid Opmærksomhed og efterlod et Kølvannd af interesseret Hvisken og Spørgen. Nu fremkaldte Torbens Opdukken forøget Nysgerrighed, og for at faa oplyst, hvem han var, kom Hr. Oberverwaltungsgerichtsrat v. Auen hen til dem og lod sig forestille.

Imidlertid blev Torben bortført af sin Ven, Generalkonsulen, der absolut vilde præsentere ham for sin Kone. Hun sad i en af Sofaerne ved den modsatte Væg og viste sig at være en lille kort-halset Dame i en Slags græsk Gevandt og med Næseklemmer.

„Jeg ønsker Dem velkommen til Sollandet,“ sagde hun paa en Maade, som om hun var Værtinde der. „Ja, Godsejeren ser ud til at kunne trænge til at faa den kære Sol til Ven. Men det gør vi jo alle.“

I det samme blev der Bevægelse omkring i Salen. Alle saae hen mod den store, forgyldte Trappe, der i det ene Hjørne førte op til Hotellets Bel-Etage. En lille, gammel Dame med emaljeret Ansigt og ungdommeligt brune Lokker bevægede sig langsomt ned ad Trinene ved en Sygeplejerskes Arm. En Kammerjomfru bar hendes æblegrønne Fløjlsklæde, og bagefter fulgte en Tjener med en ganske lillebitte Hund, der sad med løftet Hoved i en udpolstret Kurv og saae sig dannet omkring.

Dette pyntede Lig, der tilhørte et af de regerende Fyrstehuse, spiste af Etikettehensyn paa sine egne Værelser men mødte regelmæssig til Variete-Underholdningen. Med Besvær kom den høje Dame til Sæde i en Lænestol midt for Scenen, fik Kurven med Hunden anbragt paa sit Skød og gav derpaa en kort Kur, inden Forestillingen begyndte.

Der blev nu ringet paa en Klokke. Den første Artist stod — dybt bukkende — paa Forhøjningen. Det var en hæsleg lille